

De steen van het graf : Paaschvertelling.

<https://hdl.handle.net/1874/355191>

DE STEEN VAN HET GRAF.

Paaschvertelling.

Wees gegroet, gezegende Paaschmorgen! Waar gij aanbreekt, ontwaakt licht en vreugd; waar uw vriendelijke zon schijnt in huizen en harten, daar brengt zij gloed en warmte, daar doet zij nieuw leven, blijde hoop ontkiemen. Wees gegroet, gezegende Paaschmorgen!

Maar, brengt de Paaschmorgen overal licht en vreugde? licht in alle huizen, alle harten?

Neen - alleen dáar, waar men Jezus liefheeft, waar de harten warm kloppen voor den liefderijken Heiland, waar in de harten de behoefte leeft, om Hem na te volgen, Hem te dienen; dáar alleen brengt hij zegen, vreugd en licht. Overal elders breekt wel »Paschen" aan, maar wordt geen »Paaschfeest" gevierd.

Plechtig klonken uit de dorpskerk te O . . . . de tonen van den nazang:

- » Triomf, de Heer is opgestaan,
- » Wij mogen vroolijk grafwaarts gaan,
- » Zijn liefde zal ons wekken".

en weinige minuten later zag men armen en rijken, ouden en jongen de kerkdeur uitstroomen.

't Was een echt vroolijke Paaschdag! Helder blauw was de lucht, de zon scheen koesterend en warm, alles zag er zoo blij, zoo vriendelijk uit. En was het ook al te verwachten, dat April nog wel eens koude dagen, misschien nog wel eens een »witten hoed" zou geven, op dezen Paaschdag kreeg men een heerlijk gevoel van lente.

We willen den stroom van al die menschen niet volgen: wij zouden dat niet kunnen; want ze gaan zoo veel verschillende kanten uit, als er maar straten, wegen en paden zijn: en O . . . . is een groot, uitgestrekt dorp. Slechts twee van hen willen wij in het oog houden, vrouw Melis met haar zoontje Karel. Als ge 't goed vindt, willen wij hen op weg naar hun huisje volgen. We behoeven daarvoor niet ver te loopen; want kijk, daar staan ze er al voor stil; vlak op den hoek van de straat tegenover de kerk. Karel doet de deur open en laat moeder binnen. 't Is een kleine kamer waar zij inkomen, en alles ziet er eenvoudig, bijna armoedig uit, maar o zoo zindelijk en knap, alles blinkt u tegen!

Zoodra moeder de deur binnenkomt, klinkt haar een klein stemmetje te gemoet, een klaaglijk stemmetje: »o Moeder, ben u daar? ik heb zoo naar

u verlangd, ik heb zoo'n pijn!" Dat stemmetje komt uit een bedsteê, en door een bleek mager handje wordt het bedgordijn op zijde geschoven.

Moeder gunt zich haast geen tijd om haar doek af te doen en aan een knop van de deur te hangen. Met een: »is het weer zoo erg? ach mijn arm Mieke!" gaat zij naar de bedsteê en vat het kinderhandje in de hare.

»Arm Mieke!" zoo zeggen wij onwillekeurig ook, als wij even in de bedsteê gluren en het ziekelijk gezichtje van het meisje zien, waarop te lezen staat, dat zij veel pijn lijdt.

Mieke is het eenig dochtertje van vrouw Melis. Ach, moeder zou haar zoo graag weer gezond zien en vroolijk: als liefde en trouwe zorg iemand beter konden maken, dan was Mieke het reeds lang. Moeder houdt zoo veel van haar meisje; ze heeft twee dochtertjes verloren: één daarvan was maar een jaar jonger dan Mieke, die nu bijna elf is. 't Zou zoo prettig en gezellig voor Mieke zijn, als dat zusje nog leefde, ze zou zooveel aan haar gehad hebben. Nu is ze dikwijls alleen: want moeder gaat nog al eens een halven dag uit werken om wat te verdienen. Toen vader den vorigen winter stierf, nam hij alle verdiensten meê in 't graf.

We zouden zoo over moeder en Mieke voort-

pratende, bijna vergeten eens naar Karel om te zien. Hij is toch meê in huis gekomen, maar hij is daar zoo stil bij het raam blijven zitten, dat wij hem niet hoorden. Moeder had ook haast vergeten, dat hij daar zat; ze heeft Mieke wat getroost en gekoesterd, haar eens verteld wat de dominé al zoo gepreekt heeft, haar eens verteld, dat Antje van den smid haar nieuwe blauwe jurk aan had, en dat nichtje Suze beloofd had eens gauw naar Mieke te komen kijken: zij zou dan een mooi hoedje voor haar pop meebrengen, dat zij zelf gemaakt had. Kijk, als moeder zoo maar een beetje met haar keuvelde, was het alsof die pijn wat weg ging.

't Is zoo jammer, Mieke was vroeger zoo'n gezond kind, maar toen zij acht jaar was, kreeg zij een ziekte in het rechterbeen, dat al erger werd. Eerst kon zij er nog wat meê loopen, toen moest zij op twee stoelen stil liggen, en nu sedert November is zij meestal te bed. Geen drankje van den dokter mocht tot nog toe baten, en toch heeft ze er al heel wat geslikt. Die goede dokter komt altijd maar voor niet en geeft de drankjes ook voor niet, omdat hij wel weet, dat sinds vaders dood, moeder het niet kan betalen.

Daar slaat de groote hangklok half één. Meteen roept moeder: »Jongens, Karel! 't is half

één, en je bent nog niet naar de Zondagschool!"

»Ik ga er ook niet heen," is Karels antwoord.

»Niet naar de Zondagschool, jongen? en dat nog wel met Paschen," is moeders verbaasde vraag.

»Hé Karel!" roept een stemmetje uit de bedstee, »waarom ga je niet?"

»Omdat ik er geen lust in heb, ik heb een hekel aan de Zondagschool," is het korte antwoord.

»Hé Karel," zegt Mieke nog eens; maar moeder legt gauw de hand op Miekens mondje, opdat ze maar niet meer zal zeggen. Ze weet wel, als Karel slecht gehumeurd is, kan hij niet veel van zijn zusje velen.

»Wat weet jij van de Zondagschool af? Je bent er nooit geweest, en als je er altijd naar toe moest, zou je 't ook zoo prettig niet vinden," is dan ook Karels onvriendelijk antwoord.

Nee, 't is waar, Mieke is nooit op een Zondagschool geweest, maar ze denkt dikwijls, »als ik er naar toe kon gaan, zou ik 't er wel prettig vinden."

Nichtje Suze vertelt er wel eens van; ze hooren er zulke mooie verhalen en ze moeten er zulke mooie versjes van buiten leeren. Nu en dan ziet zij die wel eens van Karel, en dan leert zij ze ook van buiten; maar 't gebeurt zoo dikwijls, als zij 't hem vraagt, dat zij tot antwoord krijgt: »och, ik heb mijn papiertje verloren."

»Karel,» zegt moeder weer op ernstigen toon, »wat zal de juffrouw nu toch weer zeggen, als je zelfs op Paschen niet komt?»

»Ik vind het juist op Paschen zoo vervelend, moeder; je hoort dan altijd weer dezelfde verhalen, en die kan ik wel droomen.»

»En die verhalen zijn toch altijd weer nieuw en mooi,» zegt moeder, meer tot zich zelf dan tot Karel. Maar luider voegt zij er bij: »Och mijn jongen, die onverschilligheid is toch zoo'n treurig gebrek in je.«

Lezers, zoudt ge wel zeggen, dat Karel in October pas 13 jaar is geworden? Zoudt gij hem geen twee of drie jaren ouder geven, dien flinken, stevigen jongen? En niet alleen in lengte is hij een baas, ook in het leeren kan hij met oudere jongens wedijveren. Op school had hij nooit de minste moeite met zijn sommen, zijn geschiedenis, zijn aardrijkskunde; in een wip zat een les in zijn hoofd, en de meester zei ook altijd: »'t Is een knappe, vlotte jongen, er zit een kostelijk hoofd op, maar hij is zoo bitter onverschillig, hij kon het veel verder brengen, als hij wat meer ambitie had.»

Nu is hij sedert een groot jaar bij een baas; het timmermansvak moet hij leeren. 't Was heel gelukkig; toen vader stierf, was juist zijn school-

tijd om, en kon hij dadelijk voor moeder wat gaan verdienen. En de baas zegt even als vroeger de meester: »'t Is een knappe jongen, alles leert hij even vlug en gemakkelijk aan, hij is krachtig en sterk voor twee, maar die onverschilligheid zit hem in den weg, als hij die niet overwint, zal hij het nooit ver brengen." Hij verdient nu reeds twee gulden, dat is voor moeder een aardige tegemoetkoming; maar hij zou dikwijls nog meer kunnen thuis brengen; het is druk aan den winkel, en er zijn knechts, die met overwerken nog een aardig stuivertje 's weeks er bij verdienen. Daar heeft Karel echter geen lust in, hij doet wat hem wordt opgegeven, meer niet; en, ofschoon moeder om hem aan te moedigen al zoo dikwijls gezegd heeft: »Al wat je oververdient, mag je voor je zelf houden," dat helpt niet, het kan Karel te weinig schelen.

Ja, die onverschilligheid zit hem in den weg, overal en bij alles, zelfs bij het spelen met zijn vrienden. Hij heeft er dan ook heel weinig; want hij laat ze loopen en ze noemen hem »een saaie jongen". Men kan het Karel aanzien, dat hij onverschillig is, hij ziet er nooit recht opgeruimd en gelukkig uit. Moeder denkt zoo dikwijls: »Ik zou Karel zoo graag eens met een tooverroe aanraken; als die onverschilligheid er uit was,

zou hij een heel andere jongen worden." Maar zij heeft tot nog toe die tooverroe niet gevonden.

Nu is onverschilligheid wel niet zoo'n groot kwaad, als bijv. onwaarheid-spreken of bedriegen: we doen er zoo veel zonde niet meê, maar — er komt nog iets bij. Zie eens, we zijn niet alleen onverschillig voor wat ons zelf aangaat, we zijn ook — en dikwijls nog erger — onverschillig voor anderen. Wij vragen niet, wat anderen verdriet, wat anderen genoegen doet, we letten er niet op, of anderen onze hulp ook noodig hebben, of wij anderen het leven ook eens wat plezieriger, wat gelukkiger zouden kunnen maken, en dat alles is toch wèl een groot kwaad in de oogen van den Hemelschen Vader, die immers wil, dat wij, zooveel wij kunnen, tot vreugd en zegen voor anderen leven.

Dat was dan ook de reden, waarom Karel er nooit recht gelukkig uitzag en het ook nooit was.

Hadt ge hem gevraagd, of hij van zijn moeder en zijn zusje hield, dan zou hij u verwonderd hebben aangekeken en tot antwoord hebben gegeven: »ja natuurlijk". Hij was dan ook volstrekt geen slechte jongen, hij was lang niet altijd knorrig tegen zijn zusje, en hij deed zijn moeder niet dikwijls verdriet, dit mogen we niet van

hem zeggen. Maar toch - zoo recht innig lief had hij haar niet, dan zou hij meer zijn best hebben gedaan om haar plezier te doen. En vooral arm ziek Mieke had wel eens een beetje plezier, een beetje vriendelijkheid noodig. Als Karel haar bijv. Zondags eens verteld had, wat hij op de zondagschool gehoord had; als hij nu en dan eens thuis was gekomen met een kleine verrassing; als hij 's avonds nog eens een uurtje met haar gespeeld had, om haar wat afleiding te geven - hij had zoo veel voor zijn zusje kunnen zijn. Dat alles echter kon moeder hem niet leeren; dat zijn dingen, die uit ons eigen hart moeten komen, die we uit eigen beweging moeten doen. En moeders eenige troost was: »Wie weet of hij niet veranderen zal, als hij wat ouder is; als hij maar eens er wat van voelt, hoe prettig het is, om iemand plezier te doen, wie weet of zijn oogen dan niet opengaan, of hij dan niet een heel andere jongen wordt.»

Moeder rijst nu van haar stoel op: «In vredes naam,» zegt zij, »ik kan je nu niet meer naar de Zondagschool sturen, je zoudt de deur gesloten vinden. Ik zal het eten maar op het vuur gaan zetten, dan kunnen we van middag een half uur vroeger klaar zijn.» Juist wil moeder daaraan beginnen, toen er aan de deur wordt getikt, en

een oud heer met grijzen baard en een heel vriendelijk gezicht binnenkomt.

»Dokter!» roept een verheugde kinderstem.

»Wel Dokter, komt u zelfs op Paschen bij ons, dat hadden wij niet gedacht!» zegt moeder eveneens verheugd, terwijl zij zich haast een stoel voor dokter bij de bedsteê te schuiven.

»Waarom op Paschen niet even goed als op een anderen dag?» is het vriendelijk antwoord. »Ik hoorde van je buurvrouw, die onder kerktijd een poosje bij Mieke heeft gezeten, dat het arme kind weer zoo'n pijn had, en 'k dacht: ik moet toch eens even zien of ik daar niet wat aan doen kan. Hoe is 't kleine meid, nog altijd zoo'n pijn, wil dat vervelende beentje nog maar niet ophouden je te plagen?»

»Nee dokter,» zegt Mieke, »o ik had daar straks zoo'n pijn en het klopt zoo in mijn hoofd en overal; maar 't is nu al weer wat beter, nu moeder weer thuis is.»

»Ja,» zegt dokter, terwijl hij haar handje vat, »zoo'n lief moedertje is toch maar de beste dokter die er bestaat. En moeder behoeft van daag niet uit werken, dat is heerlijk! — Hoe is 't Karel,» gaat dokter voort, die hem bij 't binnenkomen niet eens opgemerkt heeft, want Karel heeft zich opzettelijk schnil gehouden. »Jongen, ben je niet

naar de Zondagschool? Ben je ziek en moet ik je ook een drankje voorschrijven?"

Karel antwoordt niet, maar moeder zegt: »Och dokter, kon u Karel maar eens een drankje geven voor zijn onverschilligheid, wat zou ik u dan dankbaar zijn, want hem scheelt niets dan dat.»

De dokter kijkt Karel eens even aan, hij kent hem wel en weet ook wel, dat hij aan die kwaal lijdt. Dan zegt hij ernstig; »Ik ben bang, dat er in mijn gansche apotheek geen enkel drankje voor die kwaal is te vinden. Die kwaal is wel te genezen, maar het geneesmiddel moet van binnen gezocht en gevonden worden. Karel moet zelf naar het drankje zoeken, dan zal hij het vinden ook.» »Wel," vervolgt de dokter op vriendelijken toon, »'t is jammer, dat Karel niet naar de Zondagschool is gegaan: de kinderen krijgen allen een mooi plaatje mee naar huis, en er wordt een mooi Paaschverhaal verteld, ik weet dit van een der juffers, die ik juist sprak vóór dat zij er heenging.»

»O Karel, hoe jammer!" kan Mieke niet nalaten te zeggen.

»Hoe jammer, niet waar Mieke?" zegt dokter, terwijl hij haar gezichtje eens streelt, »Mieke zou dat plaatje ook wel graag gezien hebben. Maar wacht eens even, 't kan zijn - ik heb aan

de Juffrouw gevraagd, of ik zoo'n plaatje eens zien mocht, en toen heeft zij er mij een gegeven - 't kan zijn, dat ik het nog in den zak heb...." En jawel, dokter haalt zijn groote portefeuille vol papieren voor den dag, en daar komt het plaatje te voorschijn. Mieke volgt iedere beweging van den dokter met groote oogen.

»Daar hebben wij 't waarlijk," zegt dokter, »Moeder, nu moeten wij de gordijnen voor het raam wat hooger ophalen, anders kan Mieke niet genoeg zien. Zie zoo, nu is het licht genoeg; kan je zóó goed zien, kleine meid?"

Mieke richt zich wat overeind, en ja, ze kan heel goed zien: - o, wat een beelderig plaatje! Het stelt voor het graf van den Heer Jezus, en een engel staat er bij, die den steen afwentelt. O, wat heeft die engel een vriendelijk gezicht! In de verte komen er twee vrouwen aan, en kijk eens, wat staan die boomen daar mooi om heen, en de lucht, wat is die helder blauw, juist zooals van daag bij ons. Nu het gordijn zoo hoog opgetrokken is, kan Mieke een heel stuk van de blauwe lucht zien.

»O, dokter hoe mooi! moeder kijk eens!" roept ze, en 't is een genot, haar verheugde gezichtje te zien, »en er staat wat onder geschreven ook, met kleine letters."

»Ja er staat ook wat onder geschreven: het is de Paaschgeschiedenis, zoo als die ons in den Bijbel wordt verhaald. Kan Mieke dat wel voorlezen?»

»Zeker kan zij dat,» zegt moeder, »dokter zal eens hooren, hoe mooi en duidelijk zij lezen kan; niet waar, mijn kind?»

Mieke moet nu met behulp van den dokter nog wat meer overeind worden gezet, en dan begint zij, eerst wat beverig, want ze is wel een weinig verlegen, maar toch heel duidelijk:

»En laat na den Sabbath, als het begon te lichten, tegen den eersten dag der week, kwam Maria Magdalena en de andere Maria om het graf te bezien.

»En zie daar geschiedde eene groote aardbeving, want een engel des Heeren, nederdalende uit den hemel, kwam en wentelde den steen af en zat daarop.

»En zijn gedaante was gelijk het licht, en zijn kleeding wit gelijk sneeuw.

»En uit vrees voor hem zijn de wachters zeer verschrikt geworden en werden als dooden; maar de engel zeide tot de vrouwen: vreesst gijlieden niet, want ik weet, dat gij zoekt Jezus die gekruisigd was.

»Hij is hier niet, want Hij is opgestaan, gelijk

Hij gezegd heeft. Komt herwaarts, en ziet de plaats, waar de Heer gelegen heeft.”

»Mooi zoo! mijn vrouwtje,” zegt de dokter, als Mieke gelezen heeft, en hij legt haar weer zachtjes neêr om wat uit te rusten. Karel is ook naderbij gekomen, hij was toch nieuwsgierig om het plaatje eens te zien.

»Je hebt zeker dat verhaal wel meer gehoord,” zoo vervolgt de dokter, »van dien goeden Heer, wiens feest wij van daag vieren. En je weet zeker wel, hoe Hij gestorven was aan het kruis, en hoe zijne vrienden Hem begraven hadden, en hoe Pilatus nog een wacht had gezet voor het graf, opdat er toch niemand bij zou kunnen komen.”

»Ja dokter,” zegt Mieke, »moeder heeft het mij verteld, al heel dikwijls.”

»Heb je er wel eens aan gedacht Mieke, hoe heerlijk het toch geweest moet zijn voor de vrouwen, die zoo bedroefd waren om Jezus' dood, zoo bedroefd, dat zij dachten nooit meer vroolijk te kunnen worden, hoe heerlijk, toen zij hoorden, dat Jezus niet meer in het graf lag, dat Hij leefde?”

»Ja dokter,” zegt Mieke.

»Welnu,” vervolgt de dokter, „niet alleen de vrouwen waren zoo blij, toen zij hoorden: Jezus leeft; maar al die eeuwen door, sedert Jezus

op aarde was, hebben de menschen het met ieder Paaschfeest weer gehoord. en altijd blijft het nog even heerlijk om te hooren. O! zooveel menschen worden er door verblijd en vertroost! — De woorden die je daar gelezen hebt, kan je nog niet geheel begrijpen, ook niet waarom het Paaschfeest zoo groot en zoo heerlijk is. Dat leeren we pas veel later, als we ouder zijn: maar een klein beetje kan je er toch wel van voelen. Vertel me eens, praat moeder nog wel eens met je over vader?"

»O ja dokter,» zegt Mieke, »zoo dikwijls!"

»En als je vraagt, wáar vader wel gebleven is, wáar de zwarte mannen vader heengebracht hebben, wat zegt moeder dan?"

Mieke ziet moeder eens eventjes vragend aan, dan antwoordt ze: »Moeder zegt, dat ze vader op het kerkhof hebben gebracht, onder het groene gras, en dat vader daar rust en in het geheel geen pijn meer heeft."

»En zegt moeder niets meer?" vraagt dokter.

Weer kijkt Mieke moeder aan en zegt: »Ik dacht, dat vader daar zoo akelig alleen lag, maar moeder zei, dat vader het nu ó zoo goed had, dat hij bij den Hemelschen Vader was, dat hij niet meer in het graf lag, maar in den Hemel leefde, — en toen.....

»Nu Mieke, en toen?"

»En toen vroeg ik: »Juist als Jezus, waarvan u mij met Paschen verteld heb?"" en toen zei moeder: Ja:"

»En ik wed dat moeders verhaal nog niet uit was."

Mieke bedenkt zich even en zegt: »Moeder zei, dat vader ook nog bij ons was gebleven, al konden we hem niet zien, en dat vader altijd bij ons zou blijven, als wij maar heel veel aan hem dachten, en . . . . .

»En deden wat hij graag wilde, niet waar Mieke?"

»Ja dokter."

»En heeft moeder geen gelijk Mieke? Is het niet soms of je vaders stem nog hoort, die zegt als je pijn hebt: »Toe Mieke! hou je goed, anders is moeder zoo bedroefd." En als je u dan goed hebt gehouden en niet geschreid hebt, hoor je dan nog wel niet eens: »je ben mijn lieve, knappe meid!" juist zoo als vader vroeger dikwijls zei?"

Mieke kijkt dokter verbaasd aan en denkt: hoe weet u dat? maar ze zegt niets, ze knikt alleen maar eens.

»Kijk nu, Mieke, zooals vader nog bij je kan zijn, ook al kunt ge hem niet meer zien, kan Jezus nog veel meer bij ons zijn, maar alleen dan, als wij goede gedachten in ons hart hebben, als wij ons best willen doen om braaf en goed te zijn, als we met liefde aan Jezus denken. En voor zoo

veel menschen, vooral voor hen, die zich hier op aarde eenzaam en verlaten gevoelen, is het zoo'n heerlijke en vertroostende gedachte, dat Jezus bij hen is. — En Jezus kan ook opstaan, kan ook leven in de harten van kinderen."

Karel is hoe langer hoe dichter bij gekomen, hij heeft ieder woord verstaan, en hij zou soms ook zoo graag eens iets vragen. Vooral nu begrijpt hij niet recht, wat dokter daar het laatst gezegd heeft: maar hij durft niet, want hij gelooft, dat dokter boos is, omdat hij niet naar de Zondagschool is gegaan.

Gelukkig begrijpt ook Mieke het niet best en vraagt: „Hoe meent u dat dokter, dat Jezus kan opstaan in het hart van een kind?"

*Dat begrijpt Mieke niet, dat dacht ik wel, ik zal probeeren, het je beter uit te leggen. Kijk eens Mieke, we hebben gelezen, niet waar? de Heer Jezus lag begraven onder een zwaren steen en er was zelfs een wacht bij, om te maken dat niemand dien steen weg zou nemen."

„Ja dokter."

*Welnu, zoo kan Jezus in ons hart ook begraven liggen onder de zonde, b.v. onder onze eigenliefde. Je weet wel, wat eigenliefde is, niet waar?"

„O ja dokter, als we alleen maar aan ons zelf denken."

»Stel je voor, Mieke! een meisje, dat altijd aan zich zelf denkt, dat alleen maar vraagt, wat vind ik plezierig, en nooit eens, kan ik moeder of zusje ook plezier doen? Zoo'n kind is niet gelukkig, want ze maakt niemand gelukkig en niemand houdt veel van haar. En in het hart van dat kind kan Jezus niet leven, omdat er geen liefde genoeg in is; die eigenliefde is de steen, die Jezus houdt begraven.

Maar als nu dat meisje begint te gevoelen, dat zij nooit gelukkig kan worden, als zij altijd aan zich zelf denkt; als zij dat eigen-ik leelijk begint te vinden en haar best gaat doen, het te overwinnen; als zij eens iets gaat doen voor een ander en ze heeft daarna zoo'n gelukkig en blij gevoel, dat zij denkt: „dat wil ik meer doen”; als ze eens begint met te vragen: „vindt een ander dat prettig?” dan wordt langzamerhand de steen, waaronder Jezus begraven ligt, opgetild, dan gaat Jezus in dat hart leven, dan komt er iets heel anders in dat kind en eindelijk, als zij meer en meer dat leelijke eigen ik op zij heeft gezet, zeggen wij: „Jezus is in dat hart opgestaan, de steen is afgewenteld!” En dan voelt het kind zich eerst recht gelukkig, en voelt eerst, hoe lief zij haar moeder en allen om haar heen heeft. Begrijpt je 't nu Mieke?'

„O ja dokter”, zegt Mieke, en aan haar gezichtje is het te zien, dat zij 't begrijpt.

En aan Karels gezicht is het ook te zien: hij luisterde den heelen tijd met open mond naar hetgeen dokter zei.

„Maar” zegt dokter, „er zijn nog meer steenen waaronder Jezus begraven kan liggen, b.v. onwaarheid, ongeduldigheid, onverschilligheid, ó onverschilligheid is ook zoo'n zware steen!”

Dit laatste zegt dokter op zeer ernstigen toon, en Karel durft niet op te kijken, maar hij verbeeldt zich, dat dokter hem aanziet.

„Dokter” vraagt Mieke, nadat er eenige oogenblikken zijn voorbijgegaan, waarin niemand een woord sprak, „kan er ook geen engel komen, die den steen in ons hart oplicht? Zijn er nu geen engelen meer zooals toen? dat is naar!”

Dokter lacht eens vriendelijk tegen Mieke en zegt: „Zeker mijn kind, zeker zijn er nog engelen. Vertel me eens, als je eens ongeduldig ben geweest en daardoor onvriendelijk tegen moeder, hoe komt het dan, dat je gauw daarna weer heel anders zijt en alles doet om het moeder maar te laten vergeten?”

Mieke krijgt een kleur, ze herinnert zich wel zoo'n oogenblik van onvriendelijkheid, en zegt dan zacht: „Dan zie ik hoe bedroefd moeder er nitziet en krijg zoo'n naar gevoel, en . . . .

»Kijk Mieke» zegt dokter, »dan is dat berouw de engel, die den steen wil oplichten. Zoo zendt God zijne engelen in ons hart, en die heeten onder anderen: liefde, eene vriendelijke gedachte, berouw of schaamte, en er is geen steen zoo zwaar of hij kan door een dezer engelen worden afgewenteld. O kinderen, eerst als Jezus leeft in ons hart, kunnen wij gelukkig zijn, vóór dien tijd niet, ook al bezaten wij alle schatten van de wereld. En met elk Paascheest weer, komt de vraag tot ons: Is Jezus al opgestaan in uw hart?»

„Maar o wee, nu heb ik hier meer dan een half uur zitten praten. Moeder, zult ge zorgen dat Mieke een slaapje doet? anders zou dokter haar ziek maken in plaats van beter.”

»O dokter» zegt moeder, »ik denk, dat Mieke zal zeggen, dat u haar pijn hebt weg gepraat.”

„Ik dank u wel, dat u mijn kind zoo'n heerlijk uurtje hebt bezorgd!”

»En wat doet Karel van middag? Hij moet zeker eerst eten. Maar heb je lust om daarna met mij meê te rijden? Ik moet nog naar een zieke vrouw buiten den tol. Wil je mijn bruintje vasthouden, terwijl ik bij de zieke ben?»

»Als 't u blijft dokter!» zegt Karel, en zijn heele gezicht klaart op.

„Afgesproken dan, om drie uur rijd ik weg.”

„Dag moeder, dag Mieke, nu geen pijn hebben hoor!”

Met die woorden gaat dokter de deur uit.

„Wat is die dokter toch lief moeder,” zegt Mieke en Karel denkt dit ook, al zegt hij het niet.

Moeder zet nu het eten op tafel; 't is een smakelijk middagmaal, moeder heeft gezorgd voor mooie groote Paascheieren. Karel zei wel een paar dagen geleden, toen Mieke vertelde dat ze er al naar verlangde, „Och kom, wat proef je nu voor onderscheid aan een Paaschei of een gewoon ei”, maar hij moet bekennen, van daag smaken ze hem toch bijzonder lekker.

Vóór dat de klok drie slaat, is Karel reeds op den stoep voor dokters huis en weldra rijden ze uit.

Het is een heerlijk ritje; de zon schijnt koesterend en alles ziet er zoo vroolijk uit. De boomen langs den weg hebben al knoppen en Karel ziet overal tusschen het gras bloemkens staan.

„Jammer dat Mieke ook niet met ons meê kan rijden” zegt dokter, „dat arme kind; ik ben bang dat zij nog wel heel lang in huis zal moeten blijven.”

Wonderlijk, Karel dacht ook juist aan Mieke, dat kwam zeker toen zijn oog op de grasbloemkens viel. Mieke praat altijd zoo veel van bloemen.

En hij heeft zelfs even gedacht „Zou ik er eens uitspringen, om er een paar voor haar te plukken?” maar hij durft niet aan dokter te vragen, om even op te houden. „Ik zal op een anderen dag er eens wat voor haar gaan plukken, ik weet nu waar ze staan,” denkt hij.

Verder spraken zij niet veel; de dokter dacht misschien wel aan een ergen zieke, die hij bang was dat sterven zou, mogelijk ook wel aan een dien hij hoopte beter te maken . . . . .

En Karel? hij moest altijd nog denken aan hetgeen dokter met Mieke had gepraat.

Gewoonlijk dacht hij niet lang na over één ding. Wat hij hoorde, ging meestal het eene oor in, het andere uit, maar van daag was het anders. Hij zag den heelen tijd nog het plaatje vóór zich, 't was zoo mooi gekleurd, hij had het ook kunnen hebben, als hij maar naar de Zondagschool was gegaan. En hij zei wel tot zich zelf „Wat kan mij nu zoo'n plaatje schelen? ik heb 't nu toch gezien” maar dat hielp niet, hij moest er telkens weer aan denken.

Eindelijk komen zij bij het tolhek, en de dokter laat zijn paard stil houden voor een klein huis, dat eenigszins eenzaam aan den weg ligt.

Daar woont Hannes, een arm arbeider, en dokter moet eens naar het oude Grootje gaan zien, dat van den winter zoo met den hoest sukkelt.

„Je kunt eigenlijk wel mee naar binnen gaan” zegt dokter, „Klaas van het tolhek zal wel even bij het paard blijven.”

Karel zou veel liever buiten blijven: wat kan hem het oude Grootje schelen? Maar dat durft hij niet te zeggen, en hij volgt dokter dus in het kleine armoedige huisje.

„Dokter!” is de verheugde uitroep van drie stemmen te gelijk: van Grootje, die dadelijk weer een hoestbui krijgt, van Hannes en van Gerrit, het zoontje van den arbeider. Er is geen moeder meer, en Grootje woont nu bij haar zoon in, dat is nu al elf jaar lang.

Karel kent Gerrit nog wel, ze hebben zamen schoolgegaan, maar later heeft hij hem toch nooit meer gezien, want het huisje waar Gerrit nu woont, hoort bij eene andere gemeente.

Het eerste wat de dokter en Karel zien, als zij binnen komen, is eene bloeiende Azalia midden op tafel: een mooie plant met lichte roode bloemen, en daar omheen de vroolijke gezichten van Hannes en Grootje, maar vooral van Gerrit.

„O dokter” zegt Grootje tusschen haar hoesten door, „zie toch eens, hoe Gerrit mij verrast heeft, kijk eens, wat een mooie plant, en ik wist er niets van, ik dacht, dat ik nog droomde, toen ik van morgen wakker werd en de bloemen zag.”

„En ik wist er ook niets van” zegt Hannes.

„Maar Gerrit wist er meer van!” zegt dokter, „ja, ja, ik was ook in de geheimen, ik wist dat je kleinzoon plan had om zijn Grootje een blijde Paschen te bezorgen. Maar denk niet, dat ik er één cent aan geholpen heb, 't is alles van zijn eigen gespaarde geld.” En tot Gerrit, die er uitziet, als straalde een zonnetje uit zijn oogen, zegt dokter: „Je hebt mooi gekozen, hoor!”

„Dokter,” zegt Gerrit, „het is zoo aardig gegaan; u moet begrijpen dat ik eerst een veel kleiner plant had uitgezocht, want de tuinbaas zei, dat ik voor één gulden maar een klein plantje krijgen kon, en ik had niet meer. Toen ik dien kleinen pot dan meê wou nemen, vroeg de tuinbaas: „Jongen, wat doe je met die bloemen?” Die zijn voor Grootje, zeg ik, ik wou er haar met Paschen meê verrassen, omdat zij er zoo overtoft, dat zij niet uit kan om den hoest, en van 't jaar de boomen niet groen kan zien worden. Ik zei hem ook (anders mocht hij eens niet weten, waar ik den gulden van daan had gehaald) dat ik er al lang gespaard had, als ik bij mijn baas overwerkte. En toen zei hij: „Wacht eens, ik heb me vergist, je kunt voor een gulden ook nog wel een andere krijgen, en toen gaf hij mij deze plant, dokter, wel driemaal zoo groot als de andere!”

En Gerrit springt in de rondte van plezier.

Grootje heeft niet alles gehoord, ze is wat doof; maar zij vat dokters hand en zegt: »Dat mijn lieve jongen zoo aan mij gedacht heeft. — ô dokter, ik heb zoo'n gelukkige Paschen!»

»En hij niet minder, denk ik,» zegt de dokter lachend. »En 't kwam net mooi,» voegt Hannes er bij, »'t had er anders treurig uitgezien van daag, want met het werk is 't slapjes tegenwoordig, en er konden van 't jaar geen paascheieren op overschieten.»

»Nu,» zegt dokter, »ik zie wel, van daag behoef ik je geen drankje voor te schrijven. Mijn drankje voor Grootje is altijd: een beetje opgewektheid en een beetje goeden moed, en daar heeft Gerrit al voor gezorgd. — Dag Grootje! laat die plant je nog maar lang van dit heerlijke Paaschfeest spreken. Dag Hannes! Dag Gerrit! je bent een knap dokter, Grootje is in langen tijd niet zoo wèl geweest als van daag.»

En voort gaat de bruin weer. — Gerrit blijft net zoo lang voor de deur staan, als hij den wagen zien kan.

»Jongens,» zegt dokter op ernstigen toon, »als er van daag geen Paaschlicht in dat huisje scheen, zou het er donker uitzien, geloof ik. Ik denk niet, dat Hannes en Gerrit veel middageten heb-

ben gehad: er is zoo weinig verdiend in de laatste dagen. Ik zal zien, dat Hannes ander werk krijgt. De Hemelsche Vader zendt dat licht van daag zeker als een vergoeding; - ik geloof niet, dat er veel menschen zijn, zóo gelukkig als deze drie met al hun armoê."

Mieke heeft onderwijl wat geslapen, ze is echter wakker als Karel binnenkomt. Zou zij durven vragen, of hij haar eens wat wil vertellen van zijn ritje met den dokter? Ze denkt daar nog over, als Karel uit zich zelf bij haar komt, om haar een sinaasappel te geven.

»O, dank je Karel!" roept ze.

»Je moet niet bedanken Mieke, de dokter heeft hem mij voor je gegeven; wil ik de schil er eens voor je afdoen?"

Rustig gaat de avond voorbij. Karel zit te lezen in een boek over de vaderlandsche geschiedenis, terwijl moeder Mieke wat voorleest. Maar zijn gedachten zijn niet bij zijn boek, telkens denkt hij weer aan alles wat hij gezien en gehoord heeft. En dien nacht droomt Karel heel verward van paarden en van een wagen, die altijd maar voortrijdt en waar hij niet uit kan springen. En op 't laatst droomt hij, dat hij onder een grooten steen ligt en 't ô zoo benauwd heeft; hij kan hem maar niet oplichten. En hij ziet door den steen

heen, en daar staat een engel met een lang wit kleed aan, en hij roept: »Help mij'', en hij voelt dat de engel hem bij zijn arm pakt en op wil tillen, en dat duurt een heele poos. Eindelijk - daar wordt hij wakker, en als hij zijn oogen open doet, wordt hij waarlijk aan zijn arm getrokken door moeder, die bij zijn bed staat en zegt (terwijl zij hem zachtjes heen en weer schudt): »Wel jou slaapkop! wordt je nooit wakker, 't is al half acht.''

Zóo laat is Karel zelden opgestaan; gelukkig, dat het van daag weer Zondag is. Op tweeden Paaschdag is de winkel nog gesloten.

Den volgenden dag gaat Karel weer naar zijn werk als gewoonlijk.

Toch niet als gewoonlijk. Gewoonlijk ging hij zoo laat mogelijk van huis en moest moeder wel tienmaal zeggen: »hé jongen! maak toch voort''. Nu zien we hem al vroeg uitstappen. Waarom? Ja, dat zullen we zien! Er is aan den winkel weer veel werk, dat is altijd in de maand April, als de menschen aan het schoonmaken zijn, hebben zij den timmerman nog al eens noodig.

Nu is de baas gewoon, om zijn knechts al bij 't begin van 't werk te vragen, wie over wil werken dien dag; en natuurlijk, wie het eerste komt, heeft de eerste rechten. Daar denkt Karel aan en daarom heeft hij zoo'n haast.

»Maar,» zoo vraagt gij natuurlijk, »hoe komt het, dat Karel op eens zoo'n haast heeft, het kan hem immers nooit schelen om over te werken, ja, hij doet het liever niet,»

Luister eens. We weten, hoe blij Mieke was met het plaatje, dat zij van den dokter had gekregen; den heelen dag moest zij het telkens weer bekijken. Eén ding was echter jammer: om dat te doen moest ze altijd wat overeind komen, en dat koste haar met haar zieke beentje nog al moeite. Als moeder niet bij haar was, kon zij 't niet alleen. Moeder had al eens gezegd: »Wil ik het met een speld aan het gordijn vaststeken, dan kan je het zien, ook als je ligt?» Maar dan kwam er een gaatje in, en kon 't zoo ligt scheuren, — neen dat wou ze liever niet.

»Als er een lijstje om heen was, konden we het ophangen, dat zou heerlijk zijn!» zei moeder. Maar hoe daaraan te komen? Het lijstje, waar het portret van den koning in hing, boven den schoorsteen, was veel te groot, dat om vaders portret te klein, en dat mocht niet weg.

Karel hoorde moeder en Mieke daar samen over praten, en op eens herinnerde hij zich, dat in den winkel, waar hij altijd voorbij moest als hij naar zijn werk ging, lijstjes voor het raam lagen. Lijstjes van allerlei grootte lagen daar, die kostten

zoo wat 50 of 60 centen. Als hij er zoo eens een krijgen kon voor Mieke! Maar hij heeft geen geld: aan moeder wil hij 't niet vragen, die kan 't niet missen. Wacht, daar schoot hem iets te binnen: als er dinsdag weer eens veel werk was en hij kon eens overwerken: moeder had toch gezegd, dat hij dat geld zelf mocht houden.

Dit plan had hij gisteren avond in zijn bed gemaakt; begrijpt ge nu, waarom hij zich van morgen zoo haast om op zijn winkel te komen?

„Had die onverschillige Karel aan zoo iets gedacht?” vraagt gij.

Maar had de dokter niet gezegd: dat een »vriendelijke gedachte de engel kan zijn, die den steen van eigenliefde of onverschilligheid in ons hart kan afwentelen?”

Toen dus de baas vraagt: »Jongens ik heb overvloed van werk, wie wil overwerken?” zegt Karel: »Ik, als 't u belieft baas.”

»Jij Karel?” vraagt de baas verwonderd: »jij overwerken?”

»Als 't u belieft baas,” zegt Karel weer, terwijl hij een kleur krijgt.

»Nu best jongen, ik heb er niet tegen,” herneemt de baas, »reken er dan maar op, dat je twee uur langer blijft.”

Twee uur denkt Karel, dat is 20 cents, dat

helpt. — Als Karel thuis komt om te eten, zegt hij aan moeder, dat hij mogelijk wat langer weg zal blijven van avond, omdat het aan den winkel zoo druk is. Van zijn plan vertelt hij nog niets, dat is natuurlijk; maar moeder ziet wel aan hem, dat er iets is, wat hij prettig vindt, hij ziet er zoo opgeruimd uit.

Zoo gaat het nog eenige dagen, die week. Karel is telkens doodsbang, dat moeder of dokter eens met een lijstje aan zullen komen, maar gelukkig gebeurt dat niet.

Mieke zegt nog wel dikwijls: »Hoe jammer dat het niet hangen kan:» en dan denkt Karel bij zich zelf: »Wacht maar Mieke!» — De baas had ook al opgemerkt, dat Karels gezicht veel vroolijker stond dan gewoonlijk en dacht: »dat vele werken is goed voor hem.»

Als het Vrijdag is, zijn de 60 centen bij elkaar en nu moet Karel aan moeder het geheim wel verklappen, want hoe zal hij anders de maat voor het lijstje krijgen. — Kunt ge u moeders gezicht voorstellen, toen Karel het haar vertelde, s'avonds terwijl Mieke insliep?

Dat Mieke zoo verrast zou worden, en dat Karel dat verzonnen had! Wie weet, of moeder niet gevraagd had aan den Hemelschen Vader, dat Hij zijn engelen toch ook in het hart van haar jongen

mocht zenden, en of zij nu niet dacht: »mijn gebed is verhoord.» Zeker is het, dat haar gezicht van blijdschap straalde, op dat oogenblik.

Moeder hielp hem heel precies de hoogte en breedte van het plaatje te meten; toen werd het weer voorzichtig op Miekas bed neergelegd; zij moest het altijd bij zich hebben.

Als Karel den volgenden morgen naar zijn werk gaat, is het winkeltje nog gesloten, maar als hij er om twaalf uren voorbij komt, loopt hij er gauw in en zoekt een lijstje uit. En als hij de maat neemt met het touwtje dat hij bij zich heeft, vraagt de Juffrouw »is het ook voor het plaatje van de Zondagschool? Dan moet je dit hebben; ik heb er gisteren nog een verkocht, precies zoo groot, aan Keetje van den schoolmeester.»

Dat was er juist een van 60 centen! Karel had de Juffrouw wel om den hals willen vliegen, toen zij dat zeide.

Heel stil legt Karel, als hij thuis komt, het pakje boven op de kast, zonder dat Mieke iets merkt. s'Avonds als zij slaapt wordt het plaatje er in gezet, en als zij wakker wordt den volgenden morgen, hangt het aan den muur, zij behoeft maar even de oogen op te slaan, om het te zien.

»O moeder!» roept het kind, »kom toch gauw hier, kijk eens wat daar gekomen is, het plaatje

hangt in een lijstje, o moeder!" en als moeder bij haar komt en ook Karel heeft geroepen, die zijn best doet een gezicht te zetten, alsof hij nergens van weet, vraagt Mieke, (terwijl zij de handjes bevend van plezier om moeders hals slaat) »zou een engeltje uit den hemel dat daar gebracht hebben?"

»Ik denk, mijn kind," zegt moeder, terwijl zij haar kust, »ik denk, dat een mensch of misschien wel een kind, het daar heeft opgehangen, maar dat een engeltje uit den hemel het hem heeft ingefluisterd!" Meteen wijst zij naar Karel, die zich nu niet meer goed kan houden en niet weet of hij moet huilen of lachen, hij doet zoo wat beiden te gelijk.

En nu vertelt moeder Mieke haarklein, hoe alles gegaan is.

Of Karel ook gezoend werd, of hij ook bedankt werd door zijn zusje!

Met welk een blij gevoel ging Karel dien morgen met moeder naar de kerk.

Hoe kwam het, dat Karel dien middag veel meer lust had om naar de Zondagschool te gaan en verlangde, dat de Juffrouw haar verhaal zou beginnen? Anders kon zoo'n verhaal hem weinig schelen. Zou hij weer aan Mieke gedacht hebben? of aan Gerrit, of aan het plaatje? ik denk aan alles te gelijk.

Wat luisterde Mieke goed, toen Karel haar van de Zondagschool vertelde, wat was zij blij en wat speet het Karel, dat hij dat nooit, nooit vroeger gedaan had!

Ge vraagt misschien weer, hoe had Karel zoo op eens lust gekregen om Mieke te vertellen: daar dacht hij vroeger nooit aan, daar was hij immers te onverschillig voor? Had de dokter niet gezegd; »dat berouw een engel is, die den steen in ons hart kan afwentelen?»

Het plaatje was een altoos durend genot voor Mieke, die zoo blij was, toen de dokter kwam en het ook kon zien; zij vertelde er ook terstond bij, wie haar zoo vriendelijk verrast had. De dokter keek moeder eens aan en zei: »Zou het drankje al gevonden zijn?»

't Was gelukkig, dat het gedurende die heele maand en in Mei ook nog zoo druk aan den winkel was, en dat de baas telkens moest vragen, of Karel wilde overwerken, want hij had altoos geld noodig.

Wonderlijk, dat hij nu telkens weer iets nieuws bedacht, waarmee hij Mieke plezier kon doen, en dat hem vroeger nooit zoo iets in de gedachten was gekomen! Zou het ook wezen, door dat Karels oogen er nu eenmaal voor waren open gegaan, en dat hij nu daardoor telkens weer iets anders ontdekte?

't Was of al de plannetjes die hij had, of de lust om Mieke plezier te doen, hem ook tot alles meer lust gaven. De baas had reeds opgemerkt, dat hij met veel meer lust werkte; vroeger moest hij zoo dikwijls zeggen: »Jongen, je hamert wel met je handen, maar je ziel is er niet bij;» nu ging het met veel ijver, zoodat de baas al eens bij moeder gekomen was om haar te zeggen: »Moedertje je zult eens zien, wat een flinke kerel je zoon wordt; die onverschilligheid gaat er hoe langer hoe meer af.» Zelfs de menschen, die hem op straat of zoo nu en dan in huis zagen, zeiden: »Er komt iets anders in den jongen;» maar meer dan iemand, merkte moeder het, en verblijdde er zich zoo innig in.

Neen, 't was de oude onverschillige Karel niet meer, als hij uitging, als hij thuis kwam, als hij met Mieke speelde: er was iets anders in hem gekomen, de menschen hadden gelijk.

Maar zou er ook niet iets anders in ons moeten komen, als Jezus, die reine, heilige Jezus in ons hart gaat leven? . . . . .

Zoo ging de zomer voorbij, zoo kwam weer de lange koude winter. Toen was er zelden over te werken; maar Karel had al gemerkt, dat men niet alleen door iets te geven, iemand plezier kan doen of gelukkig maken, neen, ook door iets voor

iemand te zijn. Als hij s'avonds al zijn best deed om zijn zusje wat op te vroolijken, haar de pijn wat te doen vergeten, door met haar te spelen of wat voor haar te lezen, dan was hij iets voor haar, dan was hij haar tot afleiding, tot troost.

En toch gaf hij haar ook dikwijls nog wat. Als hij in plaats van met zijn vriendjes te gaan spelen bij haar ging zitten, dan gaf hij aan haar zijn tijd en zijn plezier, en dat had nog meer waarde dan presentjes.

Zoo zorgt de liefderijke Hemelsche Vader, dat zelfs de armste nog altijd wat te geven heeft.

En hoe Mieke iederen middag verlangde naar het uur dat Karel thuis zou komen, behoef ik wel niet te zeggen!

Eindelijk kwam ook het voorjaar en met het voorjaar brak ook Paschen weer aan. Willen we op eersten Paaschdag weer eventjes een bezoek bij vrouw Melis gaan brengen?

Zie, daar komen we Karel al tegen, die uit de Zondagschool komt. Ditmaal is het geen warme lentedag zooals verleden jaar, het weer is guur en somber. Paschen valt dit jaar vroeg, 't is nog Maart. Maar het Paaschzonnetje, dat toen buiten scheen, schijnt nu in Karels hart, dat kunnen wij aan zijn gezicht zien. Wat ziet hij er vergenoegd

en gelukkig uit, hij denkt zeker aan iets heel prettigs!

We zouden 't hem wel zelf kunnen vragen, maar we loopen hem liever even voorbij en zorgen dat wij een oogenblikje vóór hem binnen zijn.

Daar zien wij moeder zitten, zij zit aan tafel en heeft iets in de handen waarop zij zit te kijken. Zien wij goed, vallen er tranen op?

Doch laten wij eerst eens in de bedstede kijken, waar we Mieke verleden jaar vonden.

Waar is zij? ligt zij daar niet meer, zou zij genezen zijn?

Ja Mieke is genezen; zij ligt niet meer in de bedsteê, zij heeft geen pijn meer, zij voelt zich niet meer moê. Sedert twee maanden rust zij bij vader op het kerkhof onder het groene gras. Zij was dien winter gedurig zieker en pijnlijker geworden, en hoe bedroefd moeder ook om haar dood is, hoe bitter zij haar eenig dochttertje mist, zij zou haar toch niet meer terug wenschen. Zij moest den laatsten tijd van haar leven zoo heel veel pijn lijden, moeder is dankbaar, dat haar lieveling nu rust!

Karel heeft moeder trouw geholpen om voor Mieke alles te doen, wat haar de pijn wat kon verzachten of doen vergeten. Tot het laatste toe had zij nog zoo veel plezier in haar plaatje, en

toen zij zoo zwak was, dat zij 't niet meer in haar handjes kon houden, had zij nog eens gezegd: »Hoe gelukkig toch dat er een lijstje om is, nu kan ik het toch nog zien.»

Is het wel wonder, dat moeders tranen op dat plaatje vallen, nu zij 't in de hand houdt?

Het hangt na Miekės dood tegenover vaders portret naast den spiegel; moeder kan echter niet laten het telkens eens in de hand te nemen, en dit had zij nu ook gedaan, terwijl zij alleen was.

Daar is Karel! moeder veegt gauw haar tranen weg, en hangt het plaatje weer op zijn plaats.

Karel komt op een draf binnenloopen, en roept reeds aan de deur: »Moeder ik heb op de Zondagschool wat voor Mieke gekregen!»

„Jongenlief“, zegt moeder zacht en bijna verwijtend, „voor Mieke? die is immers niet meer bij ons“.

„Ja moeder, kijk maar!“ en meteen haalt Karel twee papiertjes voor den dag, waarin zaad is.

„Alle kinderen“, zoo gaat hij voort, »hebben zaad van de Juffrouw gekregen om te zaaien, we mochten kiezen welk we wilden hebben. Ik heb resida gekozen en oost-indische kers, dat kan goed tegen weer en wind, en daar hield Mieke zoo veel van.“

„Weet u niet, hoe aardig zij 't vond om te zien, hoe in 't tuintje hierover van den melkboer die

roode en gele bloemen tegen het hekje opkropen, en de honing uit de kelkjes vond zij zoo lekker, ik kreeg wel eens zoo'n bloem voor haar. Dat weet u toch nog wel moeder? Nu, die zaai ik bij het paaltje, dan kruipt het er tegen op, en het resida-zaad strooi ik er om heen, dan bedekt het haar heele graf, vindt u dat niet aardig moeder?"

Moeder kan niets doen dan haar jongen in de armen nemen en hem kussen. „Hij is haar beste jongen, haar troost, haar alles" zegt ze.

. . . . .
Weer klinkt, maar nu is het avond, uit de dorpskerk te O . . . het plechtig Paaschgezag van de gemeente:

„Triomf! de Heer is opgestaan,
„Wij kunnen vroolijk grafwaarts gaan."
(Gez. 141).

Karel zingt met luider stem mee, als hij naast moeder in de kerk zit. Doch hij denkt terwijl aan iets anders. Zijn gedachten dwalen af naar het plekje op het kerkhof, waar Mieke begraven ligt, en hij denkt er aan hoe aardig 't zal zijn als die roode en gele bloemen tegen het paaltje opkruipen, en als hij een ruikertje resida, dat

daar gegroeid is, aan moeder brengt. 't Zal dan
wezen alsof Mieke 't haar nog zendt.

En onderwijl klinkt het ook in Karels hart:

»Triomf, de Heer is opgestaan!»

't Is de engel van God gezonden, die
het daar zingt, de engel die den steen van on-
verschilligheid afwentelde, waaronder de Heer Jezus
begraven lag.

A 2430161

Bij de Drakkers en Boekverkoopers M. WIJT & ZONEN zijn verkrijgbaar de volgende Kleine Stukjes.

	Cents.		Cents.
6. De jonge Hutbewoonster...	22½	58. De roepstem des Heeren ...	15
7. Opwekking te Elberfeld....	05	59. Anna Walsh	07½
8. De Iersche boer.....	10	60. Eerste zend. te St. Thomas.	15
9. Elisabeth Cunningham.....	15	61. Thirza.....	20
10. John Robins, de matroos... 10		64. Kenmerk, v. een kind Gods.	07½
12. Kolonel Jacob Gardiner... 15½		65. Overtuiging verwaarloosd..	12½
14. De Bode met goede tijding.	15	67. De onbekende zending ..	04
15. Jansje Allan	15	68. Mevrouw Rumpff, ...	10
16. Zonderlinge tusschenkomst der Voorzienigheid	07	69. Opmerkelijke leiding Gods	07
17. Levensber. van Amelia Gale.	07½	72. Ged. over de eeuwigheid ..	07½
19. De geschied. v. Mary Smith.	12½	73. Maria	10
20. De Dorps-predikant.....	10	74. William	07½
21. De waarheid van het Evang.	10	75. De Christen in het gasthuis	03
22. Kracht des geloofs	10	76. Lord Teignmouth	10
24. Laatste uren v. John Cowper.	10	77. Leven van Schwartz ..	08
25. Het einde van den tijd....	10	78. Wie zoekt die vindt	05
27. Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen?	10	79. Levensb. van een' soldaat ..	05
29. Ebn-Haüzer inLatakko... 10		80. Pacalsdorp	07½
30. Indiaansche bekeerlingen ..	10	82. Zachéüs	08
31. De Christen-feesten.....	05	84. Bekeering v. A. H. Franke.	04
32. Verhaal van 2 predikers... 07½		85. Blandina	07½
33. De tijd en de eeuwigheid.	10	86. Bede van een grijsaard ...	07½
34. Kort en heilzaam berigt ...	10	87. Het huisgez. te Haasterdale.	15
35. Johan Coenraad Ter Linden	07½	89. Aärons dood	15
36. Een beroep op het hart ... 12½		91. Leven van Chrysostomus ..	07½
37. De landman in den Elsas... 10		92. Het geheimzinnige in den Christen	06
38. Sterfgevallen van zeven be- keerde heidenen	10	93. Jacob Wilson	15
39. Levensloop van C.L.Töpfer	07½	94. De eerste kerkgang	10
40. Eenige bijzonderheden uit het leven van Morrison.....	15	96. Vereenk. Christel. Godsd.	05
41. Lydia S.....	07½	97. Zendingsgave	15
42. Hugo Bourne.....	07½	98. De zwarte knecht	10
43. De christelijke viering van den Zondag	05	99. Waarschuwing tegen valsche overleggingen	10
44. Henri Obookiah.....	10	100. De bedelaar.....	05
46. Het bezoek bij een kranke.	15	101. Samuel Mills.....	05
47. Brieven van een' leeraar ...	15	102. Triomfboog van Titus ...	06
48. Polycarpus	10	103. Zijt gij gelukkig?.....	07½
49. Als God werkt, wie zal dan keeren?	15	104. Uit- en inwendige zending	05
50. De Seldaten-dochter.....	10	106. De waarde van het gebed.	07½
51. Het gelukkige sterfbed....	10	107. Samuel Crowther.....	07½
53. De gast zonder bruiloftskl.	07½	108. Catharina Phillips	07½
54. Treffend voorbeeld	07½	109. Goodluck Day.....	07½
55. Levensschets v. Blumhardt.	15	110. De toestand der heid.vrouw	07½
56. Hadara.....	04	111. Middelen om rijk te worden.	04
57. De oude geneesheer.....	10	112. Eene oude beproefde raad .	12½
		114. Ra-Poor-Negro.....	05
		115. De zendel. onder de heid..	05½
		117. De Christen-vrouwen der Apostolische eeuw.....	06